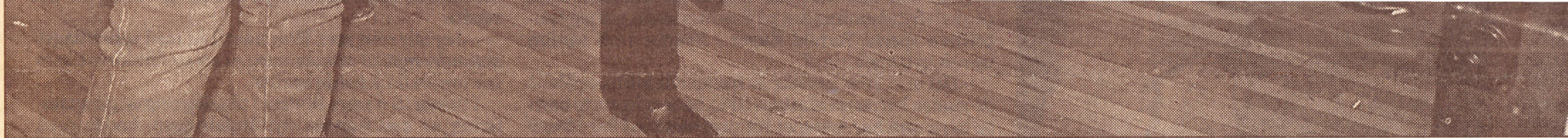

Drømmer om Nashville

Dette er dansen som er på full fart inn i Norge. Linedans krever synkronisering, balanse og terping.

Dette er dansen som er på full fart inn i Norge. Linedans krever synkronisering, balanse og terping.

Av Christine Skårberg

På mandager er det nesten umulig å få parkert utenfor Krohuset. Grunnen er ikke at det er så mange som må dit for å slukke tørsten etter en hard start på uka. Det er nemlig da alle de lokale cowboyene finner veien til sin egen lille saloon, for å lære en kulturform fra Ville Vesten. Her er det selvfølgelig ikke snakk om revolverføring eller spyttbakk-trening, men rett og slett linedans. Og til høsten tar gruppa med seg dansen til Nashville.

Synkronisk

Nærmere 20 stykker er med i dag. Kurset har vokst gradvis fra starten av, og fortsetter det slik vil ledelsen og medlemmene gå inn for å arrangere det på permanent basis. Innøvingen av nye trinn kan bli litt ubalansert, og i ett tilfelle må jeg hoppe bakover for å ikke bli tråkket ned.

Linedans er en individuell dans. Her danser man på en rekke uten partner. Trinnene skal utføres synkront, og selvfølgelig i takt til musikken. Linjen skal bli holdt gjennom hele dansen, til tross for vendinger.

Ord som scoot, hitch og slap kan få en hvilken som helst tilskuer til å lure. Men danserne ser ut til å få det til... etter hvert.

– Dette er sjette kvelden vi har kurs, og jeg må si det ser veldig lovende ut, sier kursleder Cato Larsen. Han har holdt på i to år med dette og merker at interessen for linedans er voksende blant det norske folk.

Utstyr

Trinnene er blitt gjentatt en rekke ganger. For å avansere blir det satt på musikk. Enkelte svetter litt ekstra nå, selv om konsentrasjonen er på topp. Stive knær blir litt løsere etter hvert som trinnene går greiere, og Cato gir dem en velfortjent applaus før de går til pause.

Vivi Ranheim, Espen Alme og Torbjørn Dragsnes gleder seg til Nashville-tur i september.

«Hvor kommer alle cowboyene fra?» spør Lillebjørn Nilsen i en av de mange visene sine. Tanken kan nok slå noen hver som tar turen innom Krohuset i Hakadal, populært omdøpt til «Huset på prærien», på mandager. Da kommer alle de lokale cowboyene fra bygda for å lære linedance.

I pausen treffer Varingen Vivi Ranheim, Espen Alme og Torbjørn Dragsnes. De har vært med siden starten og synes det er kjempemoro.

Espen er utstyrt i korrekt antrekk, med cowboyhatt og riktig boots.

– Man bør ha interesse for musikken, også må man være glad i å danse, for å være med. Vi har det ordentlig gøy og har plass til mange flere fra hele bygda, sier Espen.

Målet er Nashville i USA til høsten. Cato arrangerer tur, og de fleste på kurset har ønske om å være med.

– Det går bedre nå. Så lenge vi klarer å stokke beina. Vi øver mye hjemme, og det må vi jo hvis vi skal til Statene i september, sier Vivi og de andre er enige.

Stemningen er høy og praten går blant danserne på Krohuset.

Der man står og betrakter gruppa utenfra, kan man jo ikke la være å dra litt på smilebåndet. Her er det en rekke kontraster. Enkelte er med fordi de synes det er gøy. Andre fordi de liker dans eller er glad i countrymusikk, men

noen er også med fordi de lenge har hatt en drøm om å en gang kunne få ri inn i solnedgangen på en hest, og med colten som sin eneste trofaste venn. I Nashville kan det tenkes at de får oppleve det, men først og fremst blir det nok å danse og feste med likesinnede fra hele verden.

»Howdy partner». En riktig cowboyhelt fra Åneby. Morten Woll kom stilmessig antrukket på linedanskurset forleden.